

BUĎME DOBRÉ MYSLI

Mt 9,1-8 Bud' dobré mysli

Introit: *Zpívejte Hospodinu novou píseň, hrejte dobře za hlaholu polnic. Neboť slovo Hospodinovo je přímé, v každém svém díle je věrný. Miluje spravedlnost a právo, Hospodinova milosrdenství je plná země.*

První čtení Nehemjáš 9,7-17 Ty jsi Bůh ochotný odpouštět

Ty, Hospodine, jsi Bůh; ty jsi vyvolil Abrama a vyvedls jej z Ur-kasdímu a dals mu jméno Abraham. Shledal jsi, že jeho srdce je ti věrné, a uzavřel jsi s ním smlouvu, že zemi Kennanců, Chetejců, Emorejců a Perizejců, Jebúsejců a Girgašijců dáš jeho potomstvu. Dostál jsi svému slovu, neboť jsi spravedlivý.

Viděl jsi utrpení našich otců v Egyptě a slyšel jsi jejich úpění u Rákosového moře. I učinil jsi znamení a zázraky proti faraónovi a proti všem jeho služebníkům i proti všemu lidu jeho země, protože jsi poznal, jak se nad nimi zpupně vyvyšovali. Tak sis učinil jméno, jaké máš až dodnes. Rozpoltil jsi před nimi moře a oni prošli mořem po suchu; ale jejich pronásledovatele jsi uvrhl do hlubin jako kámen do dravých vod.

Ve dne jsi je vodil sloupem oblakovým, v noci sloupem ohnivým, aby jim osvětloval cestu, po níž by šli. Sestoupil jsi na horu Sínaj a mluvil jsi s nimi z nebe, vydal jsi jim přímé rády a spolehlivá naučení, dobrá nařízení a přikázání. Učinil jsi jim známý svůj svatý den odpočinku, příkazy, nařízení a zákon jsi jim vydal skrze svého služebníka Mojžíše. Dal jsi jim chléb z nebe, když hladověli, vyvedl jsi jim vodu ze skaliska, když žíznil. A řekl jsi jim, aby šli obsadit zemi, o které jsi s pozvednutím ruky přísáhl, že jim ji dáš. Ale oni, naši otcové, se zpupně vyvyšovali, byli tvrdošíjní a neposlouchali tvé příkazy. Odmítli poslouchat a ani si nevzpomněli na divuplné skutky, které jsi pro ně činil. Byli tvrdošíjní a vzali si vzdorně do hlavy, že se vrátí do svého otroctví.

Ty jsi však Bůh ochotný odpouštět, milostivý a soucitný, shovívavý a nesmírně milosrdný, proto jsi je neopustil.

Text kázání Matouš 9,1-8:

Ježíš vstoupil na loď a přeplavil se na druhou stranu a přišel do svého města. A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Bud' dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy." Ale někteří ze zákoníků si řekli: "Ten člověk se rouhá!" Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: "Proč o tom smýšlíte tak zle? Je snadnější říci 'odpouštějí se ti hříchy', nebo říci 'vstaň a chod'?" Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" - tu řekne ochrnutému: "Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!" On vstal a odešel domů. Když to viděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválili Boha, že dal takovou moc lidem.

Svědectví o příběhu, který máme dnes před sebou můžeme číst u Marka i u Lukáše. Je to důležitý příběh, protože v něm **dominuje otázka odpuštění**, kdo může odpouštět a také otázka souvislosti mezi hříchem a trestem za hřích. Jakoby zde Ježíš přímo počítal s tradiční představou, že nemoc přichází trestem, jako odplata za hřích. Jak tomuto příběhu rozumět? Není to z Ježíšovy strany provokace a nemohl si to o odpuštění hříchů nechat někdy stranou v soukromí?

Z jiných míst Nového zákona víme o Ježíšově veliké zdrženlivosti vůči mechanicky chápané souvislosti mezi hříchem a nemocí, nebo smrtí. Ježíš rozhodně popírá, že by utrpení, nemoc přicházely důsledkem nějakého hříchu. Na nevyslovenou otázku těch, kteří za ním jednou přišli se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí, řekl: *"Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět?" "Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete."*

Hřích v Ježíšově pojetí není jen přestoupení přikázání, nějaké zřejmé provinění, ale i myšlenka a vnitřní nastavení, které nitro člověka deformují. Vinu má nejen ten, kdo druhého zabije fyzicky, ale i ten, kdo druhým pohrdá, zlomí nad ním hůl. Hřích je něco, co provází každého člověka, ať je to slušňák nebo potvora. Hřích je odvrácení se od Boha a jeho lásky, která patří každému člověku, dokonce celému stvoření. Hříchem tedy je i špatný vztah ke zvířatům, nelaskavý vztah k celé přírodě, celému Božímu stvoření. Hřích se týká všech lidí. „Nikdo není spravedlivý, není ani jeden“ připomíná apoštol Pavel v epištole Římanům (3,10) žalmistu.

Ale zdá se, že Ježíš se zde otázkou souvislosti hříchu a nemoci vůbec nezabývá, anebo právě tuto tradici využívá, aby řekl něco důležitějšího.

Ochrnutého přinesli nějací lidé, možná příbuzní, nebo přátelé, nebo ti, co o něj museli pečovat. Také nevíme jestli sám ochrnutý uvěřil, dovídáme se jen o víře těch, kteří ho přinesli. Dá se předpokládat, že tento člověk o své uzdravení stál, i když s ochrnutým člověkem si do jisté míry můžeme dělat co chceme. Člověka na vozíku, nebo na nosítkách jeho pečovatelé dopraví kam se sami rozhodnou. Také se dá předpokládat, že právě těm, kdo o ochrnutého člověka musí pečovat, půjde hodně o to, aby se uzdravil.

Snad je tento příběh skutečně i vzorovým znázorněním naší lidské přirozenosti, rodiny, úzkého společenství, kde nemocný je odkázaný na nesamozřejmou, ale svým způsobem i samozřejmou pomoc ostatních, kde nejen nemocný, ale celá rodina se ocitá v pozornosti, podezření, či lítostivém pokyvování hlavami zdravých.

A v neposlední řadě je zde i sám nemocný, který musí čekat na čas a chuť

ostatních a jakoby ani neměl vlastní život a vnitřní svět.

Co všechno se může kolem nemocného člověka dít, víme mnozí ze své zkušenosti. Ať jsou to problémy s ošetřováním, časem, silou, prostorem, léky, či zaměstnáním, tak také se vzájemným porozuměním i dorozuměním, laskavostí i zlobou, smutkem, strachem, pocitem méněcennosti, pocitem závaznosti i vděčnosti. Není mnoho rodin, kde k takové službě dnes najdou odvahu.

Ježíš však před sebou nevidí jen nemocného, nějakého ochrnutého, ale člověka, který má svůj vnitřní život, nevidí jen to, co vidí oči, ochrnuté končetiny. Ježíš řeší co jemu se jeví jako nejdůležitější. A současně nás učí. Učí nás nebát se hříchu, nemít strach z toho, že by snad člověk odpustil co Bůh neodpouští. Tak Bohu porozuměl i Ježíšův otec ve snu, když slyšel: *Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého.*

První, co od Ježíše slyšíme, je: "Bud' dobré mysli, ..." , jindy říká těm, které uzdravil, „*neboj se*" a pak, "odpouštějí se ti hříchy." Tímto slovem sňal tíhu z ramen nemocného i jeho přátel. Ježíš zde odpovídá na to první, co člověk, co lidé v takové chvíli potřebují, být dobré mysli a vědět, že je před nimi čistý stůl, nová příležitost. Není třeba rozebírat minulost, na to bude dost času. Odpustit hříchy neznamena prozradit zpovědní tajemství a dokonce neznamená, že má člověk na svědomí nějaký konkrétní špatný čin. My se také nedovídáme, co ochrnutého trápí a je to nejspíš něco horšího než nemohoucnost jeho těla.

Ježíš překračuje bludný kruh našeho uvažování, neříká, kde je vina a jak je tomu s nemocí člověka ležícího před ním, neptá se ani na jeho víru, stačí mu to, co vidí. Ježíš ví o Boží lásce a odpuštění, které má moc lidský život proměnit a přinést lidem dobrou mysl. Navzdory nemocem, navzdory hříchu, můžeme mít dobrou mysl a přát ji i ostatním.

Je marné léčení těla, marné jsou všechny masti, injekce i operace, když nepřichází smíření, lidské porozumění a odpuštění. „Bud' dobré mysli synu, .." Bůh je milostivý, odpouští mnohá provinění a uvolňuje mysl. A jak víme dobrá mysl připravuje cestu k vyléčení.

Každému člověku se otevírá nový prostor pro dobrou mysl a zdravý život, když si je vědomý Boží milosti a touhy z této milosti žít. Ježíš není zázračný léčitel, ale Spasitel. Vidí a léčí bídu našeho nitra ať běháme závodně nebo nemůžeme chodit.

Někteří ze zákoníků si řekli, **ten člověk se rouhá.** Bylo pro ně důležitější kontrolovat Ježíšovu teologii než vidět radost z uzdraveného člověka. Proč o

tom smýšlíte tak zle, ptá se jich Ježíš a zve je k úvaze, co je snazší, odpustit hříchy nebo říct vstaň a chod'. Odpověď nedostal, ale je zřejmé, že uzdravit celého člověka je mnohem těžší než ho zbavit fyzické nemoci.

Ježíš přináší sílu Božího odpuštění jako novou cestu, úzkou cestu, ale cestu, která vede k životu.

Cesta, kde si člověk zakládá na svém dodržování přikázání a z toho pramenícího zdraví je cestou čistoty, která daleko nevede. Pokud budeme k sobě upřímní, musíme si přiznat, že nikdo není spravedlivý ani jeden.

Otázky po souvislosti nemoci a hříchu patří k přemýšlení člověka od pradávna a ani my se jim nemůžeme vyhnout, hlavně kvůli sobě sama. I dnes v čase terorizmu se můžeme ptát, proč právě tito lidé, je za tím snad Boží soud? Ten, kdo se chce ve svém smýšlení vrátit zpět k posuzování člověka podle měřítek Zákona a tak rozlišovat mezi lidmi, jedná postaru a nerozumí Boží lásce, protože jsme se všichni od Boha vzdálili, i když jsme nikoho nezabili a dodržujeme většinu z Desatera přikázání.

Ježíš jako skutečný syn člověka, syn Marie z Nazareta i jako Syn člověka s velkým S, tedy ten, kdo bude stát u posledního soudu, přináší odpuštění a svobodu a to je veliká úleva a ohromná věc, odpouštět a přijmout odpuštění. My sami můžeme mít odpuštěním podíl na hledání Božího království, které se přiblížilo.

Kdo pochybuje o tom, že lidem je dána plná moc mluvit o odpuštění hříchů, zvěstovat lidem odpuštění, ten smýšlí zle, říká Ježíš.

Když Ježíšovo jednání viděli lidé, chválili Boha, že dal takovou moc lidem. Je to výpověď těch, kteří byli uprostřed dění, rozuměli tíži, bolesti, beznaději a stresu člověka a jeho blízkých. Odráží se tu jedinečná výpověď o nesmírné Boží přízni člověku. Ježíš svědčí o Boží milosti, která člověka podpírá v jeho slabosti a překonává selhání a může proměnit naši časnost světlem věčnosti. Amen.

Poslání: *Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.*

Požehnání: *At' Hospodin ti žehná a chrání tě, at' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, at' Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.*